

И съпната отъ звуковетѣ бурни
На мощния роялъ, — като вкована
Задъ него тя застава И ужасни
Въ главата ѝ се мисли зароиха: —

— Рикание на гладенъ левъ въ пустиня
Въ тѣзъ звукове ехти. Отъ гдѣ тѣ идатъ?
Това не е ли избликъ на безумье?
Или той съ своята глухота изгуби
И наметъта за формата и строятъ?
Безумецътъ, да ли не възмечтава
Да заглуши свѣтътъ — и новъ законъ
Да тури за хармонията той?! — —

А между туй съзнанието тайно
Мълвеше на Бетховена въ душата:
— «Ти на сждбата нѣма що да робщешъ.
Ти имашъ свой особенъ дѣлъ . . . Ти сиѣ
Отъ небесата пламътъ прометеевъ
Да го запалишъ въ хорскитѣ сърдца
И възгорени да ги възвишишъ; —
И въ тѣзъ сърдца, единъ прѣзъ вѣкове
Ти ще живѣишъ безсмъртенъ въ смъртний миръ...

19 Февр. 92 г.